భవిష్యత్కవిత

“మానవుడు చంద్రమండలంమీద విహరించి జండా ఎగరేసి వచ్చాడు” అన్నంతవఱకు విశేషం బాగానే వుంది - బాగానే ఏమిటి - ఘనంగానే వుంది కాని అతడు తెచ్చిన వివరాలు మాత్రం ఏవీ ఆనందదాయకంగా లేవు నామటుకు నాకు.

చంద్రమండలాన్ని త్రవ్వి, ఇంత మట్టీ యిన్ని రాళ్లూ కూడా మోసుకొచ్చాడు. చంద్రమండలంపై అతడు చూచినంత వఱకూ అంతా రాయీ, రప్పా, మట్టీ! ‘చంద్రశిల!’ అంటూ ఏదో పేద్ద పేరు పెట్టారు కానీ, ఏ రాయైతేనేం పళ్లూడగొట్టుకోవడానికి ?

చంద్రుడిని మానవుడు త్రవ్వి పారేస్తూంటే ఇహ అతడి మహిమేముందీ? సూర్యచంద్రులు విష్ణుమూర్తియొక్క రెండు నేత్రాలూనట! శ్రీ లక్ష్మీదేవితో బాటు పాల సముద్రంలో పుట్టి ఆమెకు తమ్ముడైనందున, ఈ చంద్రుడు లోక మందరికీ చందమామ! ఇహ శృంగారానికా - ఈ చంద్రు

డంతటివాడు లేనేలేడు ! దక్ష ప్రజాపతియొక్క ఇరవై ఏడు గురు కుమార్తెలనూ పెళ్ళాడిన ఘనుడు. ఆ తర్వాత వాళ్ళని సరిగా చూడక, దక్షుడి ఆగ్రహానికి గురై, శంకరుని శరణువేడి అతడి జటాఝూటంలో దాక్కొని, చావు దప్పి కన్ను లొట్ట పోయినట్టుగా - నెలలో ఓ పక్షం రోజులు తరుగుతూ మరో పక్షం రోజులు పెరుగుతూ వస్తున్నాడు. అవే కృష్ణపక్షం, శుక్లపక్షం. చంద్రుడు పూర్తిగా మాయమైతే అమావాస్య. నిండుగా వున్ననాడు పున్నమి. ఇదంతాగాక గురుపత్ని 'తార' తోనే ప్రణయం సాగించిన సాహసి ఈ చంద్రుడు. ఇంత రసికుడు కావటంవల్లనేనేమో ప్రేయసీ ప్రియులకు అతగాడు అంత అపురూపంగా కన్పిస్తాడు !

ప్రేమికులకూ, - క్రొత్త జంటలకూ అతి ప్రియమైనదీ, అపురూపమైనదీ పూర్ణిమ. కోరికలు రగిలించేవాడూ, ఆశ లూరించేవాడూ, ఒక్కోతరి రాయబారం నడిపేవాడూ కూడ అందాల చందమామే ! ఒకప్పుడు అవతార పురుషుడైన రఘురాముడే ఏడ్చి మారాం చేశాడట చందమామ కావాలని !- అమ్మమ్మలైతేనేం, గురువర్యులైతేనేం ఉగ్గుపాలతో రంగరించి పోసి జీర్ణింపజేసిన పురాణాలు యివి హైందవులందరికీ.

మరి ఇవన్నీ ఇప్పుడసలు నిజమేనా అన్పించటం లేదూ ? "ప్రేయసీ నీ నగుమోము చంద్రబింబమువలె నున్నది !" అంటే "ఓరీ. ఎంత పొగరు ! నేను మట్టిముద్దలాగున్నానా ?" అంటూ పళ్ళు రాలగొట్టక పోతుందా ఏ ప్రియురాలు మాత్రం ! ప్రాచీనమైన వాల్మీకి రామాయణంనుండి

ఈనాటివఱకూ ఎక్కడ చూచినా కవితలో చంద్రుని ప్రశంసే! అందానికి చంద్రుని మించిన ఉపమానం లేనేలేదు యింత వఱకూ! కాని ఇప్పుడు ! అంతా తలక్రిందులై పోయి మెదడు వేడెక్కిపోవటం లేదూ ?

"మన మిరుపురం- తారాచంద్రులం -" అనుకుంటూ ప్రేయసీ ప్రియులు యుగళగీతాలు పాడుకొనే అవకాశం లేదింక! అసలు చంద్రుడే వట్టిది- అదో గ్రహం అంటూంటే ఇంక తార కోసం ఎక్కడ ఆలోచించేది !

అందుకే చంద్రునితో కలిసిన ఏ ప్రేమ గీతం విన్నా వెనుకటంత సంతోషం ఇప్పుడు కలగటంలేదు.

ఇంతకూ చంద్రునితో ముఖ్యానుబంధంగల మన గొప్ప పండగ - పర్వదినం వినాయకచవితి మాట ఏమిటి ? వినాయకుని గుజ్జురూపం చూచి నవ్విన చంద్రుడు పార్వతీదేవి శాపం పొందడం, ఆ చవితి చంద్రుని చూచిన శ్రీకృష్ణునికి అపవాదు రావడం ఇదంతా అబద్ధమేనా ? చంద్రుడే అబద్ధమంటే ఈ పురాణాలూ అబద్ధమే ననుకోవాల్సిందేనా ? ఈ చాంద్రాయణమంతా కల్పనేనా ?

పాపభూయిష్ఠమైన ఈ లోకాన్ని చూడలేక శ్రీ వేంకటేశ్వరుడు శిలారూపం ధరించాడన్నట్లుగానే ఈ పాపిష్ఠి లోకంలోని కర్మకాండలన్నీ చూడలేక చంద్రుడుకూడా రాయీ రప్పాగా మారిపోయాడా ? లేక తార విషయంలో లాగానే ఏదైనా కొంటెపని చేస్తే కోపం వచ్చి సాంబశివుడు

తన నెత్తిమీదినుంచి తొలగించి నేలకేసి కొట్టాడా ఈ చంద్రుణ్ణి? అటువంటిదేదో జరగకపోతే అంత అగ్రస్థానం నుంచి యింత అధమస్థానానికెందుకు దిగజారిపోతాడని?

జ్యోతిశ్శాస్త్రంలోకూడ చంద్రునిది అతి ముఖ్యమైన స్థానం-ఇటు హైందవశాస్త్రంలోనూ, అటు ఆంగ్లేయశాస్త్రంలోనూ కూడ! పౌర్ణమిముందు, అమావాస్య తర్వాత - అంటూ చంద్రుని పెరుగు తరుగులనుబట్టి మనం ఎన్నో పనులు చేయటం ఆనవాయితీ. చంద్రుని తరుగూ పెరుగులకూ, సముద్రపు ఆటుపోటులకూ, ఎంతో సంబంధం. పౌర్ణమి రేయినాడు సముద్రం ఎగిరెగిరి పడ్తుంది కెరటాలు వేస్తూ. పిచ్చివాళ్లుకూడా పౌర్ణమి ముందు పట్టపగ్గాలు లేనంతగా వుంటారు మరి! పిచ్చివాడిని lunatic అనడంలో గల అర్థం అదే. ఆకాశంలోవున్న మట్టిముద్దకు ఈ మానవమేధపై ఇంత అధికారం ఏమిటో తెలియదుకదా!

పోనీ వట్టి మనుషులమేనా అంటే కాదే! పూలూ చెట్లు చేమలూకూడా ఆరాధిస్తున్నాయి ఈ చందమామని. అంత ఎత్తున ఆకసాన ఆ చంద్రుడుగారు కన్పించనిదే ఇక్కడ నేలమీద కలువభామ వికసించదు; చంద్రకాంత హసించదు! మేంమాత్రం తీసిపోయామా అన్నట్టుగా పక్షులుకూడా తయారు! చక్రవాకం ఎవరెరుగనిది! చంద్ర చకోరానుబంధం ఎవరికి తెలియనిది! వెన్నెల పులుగు అనే నామాంతరం సంతరించుకున్నదికూడా అందుకే కదా!

"చంద్రుణ్ణి చూసొచ్చాను. చంద్రుడిమీద నడిచొచ్చాను" అంటూ ఏదో దేశంవాడు ఎగిరెగిరిపడ్తే పడొచ్చు కాని చంద్రునిచుట్టూ పరిభ్రమించే భారతీయ సుందర శృంగార కవితకుమాత్రం ఇది గొడ్డలిపెట్టు. ఈ ఘన విజయం హైందవ కవిహృదయాల కేమాత్రం సంతోషప్రదం కాదు. అందానికీ ఆహ్లాదానికీ మారు పేరే చంద్రుడనుకొంటూ "సుధాకరుడు" "సుధాంశుడు" "వెన్నెలరేడు" అని కీర్తిగానం చేస్తూ కావ్యసృష్టి చేసే అవకాశం శాశ్వతంగా దూరమైపోయింది కదా! అసలు చంద్రుడు లేని కథా, కావ్యం వున్నాయా ఇంతవఱకూ ? ఇక ఏ మొఖం పెట్టుకొని సుందరమూర్తులను చంద్రుడితో పోల్చగలం? నిండుచంద్రుని చూస్తూ నాయికానాయకులు పాటలు పాడుకుంటూ గంతులు వేసే దృశ్యం చిత్రీకరించటాని కిక ఏ సినీ డైరెక్టర్ మాత్రం సాహసించగలడు ?

వెనుకటి రోజులలో నవల వ్రాయాలంటే చక్కటి కథాంశం, లిఖించేందుకు తగిన సమయం, నామకరణం — ఇవి మాత్రమే సమస్యలుగా వుండేవి. ఇప్పుడు సరిక్రొత్త సమస్య ఎదురైంది. చంద్రుని ఎట్లా వర్ణించేది ! ఏమి వ్రాయాలి ? పోనీ వదిలేద్దామా అంటే అదీ అంగీకారంగా లేదు. 'అతి లోకసుందరి - అతి సున్నితమైన రూపం - ఆహ్లాదకరమైన స్వభావం ...' అంటూ లక్ష వర్ణనలు చేసినదానికంటె, 'చంద్రునితో సరితూగు మోము' 'కలువల రేనినే కవ్వించగల సౌకుమార్యం' అని ఒక్క వాక్యం వ్రాస్తే సరిపోయేది.

ఇప్పుడిక క్రొత్తగా ఏ విధంగా వర్ణనలు చేసేది? మానసికంగా దెబ్బతిన్న ఈ పరిస్థితిలో ఈ చందమామగారిని ఇటు పరిగ్రహించనూ లేక అటు పరిహసించనూ లేక అవస్థగా వుంది. కాగితం కలం తీస్తే ముందు యిదే సమస్య తలెత్తుతోంది.

"...పున్నమీ వెన్నెలలు పూల పానుపుగా..." అంటూ కమ్మనిగానం వింటూ పరవశించే అవకాశం ఇంకెక్కడిది! పున్నమి వెన్నెలకురిపించే ఆ చందమామను చూచి మనసులో ఇపుడు ఉల్లాసానికి బదులు కల్లోలం రేగుతూన్నది.

డాబామీద ఒంటరిగా ... నిండుచంద్రుని చూస్తూ నిలబడిపోయి సర్వం మఱచిపోవటం నాకుఅలవాటు. ఈనాడూ అలాగే నిలబడ్డాను.

"ఏమిటోయ్ అంత ఆలోచన! ఇక్కడ యింకా మనుషులం వున్నాం కాస్త మాట్లాడకూడదూ? ... సారీ, డిస్టర్బ చేశానా?"

నాకు నవ్వు వచ్చింది.

అన్నింటిలో ఏ మాటకూ బదులుపలుకలేదు.

అది ఎవరి ప్రవేశమైనా కావచ్చు; డిస్టర్బన్సే నిస్సందేహంగా. ఆలోచించేప్పుడు ఏకాంతాన్ని అభిలషిస్తాను.

"మమ్మీ - డాడీ పిలుస్తుంటే - మాట్లాడవేం?" నేనూ ఉన్నానంటూ రెండేళ్ళ మాధవి అధికారం!

నేను మాట్లాడలేదు.

పరీక్షగాచూస్తున్నారనుకుంటానన్ను,తండ్రీకూతుళ్ళు.

"ఏమిటంత దీక్షగా చూస్తున్నావు చంద్రుణ్ణి? మనం ఎప్పుడు వెళ్ళగలమా-ఏమున్నాయో చూచివద్దామా అనా?- ఇన్ని విచిత్రాలు జరుగుతూండగా లేనిది - ఇక ఆ రోజులు మాత్రం రాకుండా వుంటాయా? చూద్దాంలే!"

"హతోస్మి! ఆఫీసులో రొటీన్ వర్కుకు అంకితమై పోయే ఈ మర మనుష్యులకు యింతకంటె వేరే కవిత్వం ఎక్కడినుంచొస్తుంది?"

"మమ్మీ" చేతులు చాపింది మాధవి.

దాన్ని యాంత్రికంగా అందుకున్నానే కాని నా దృష్టి చంద్రుని మీదినుండి మరలలేదు.

రెండు నిముషాలు నిశ్శబ్దం.

"మమ్మీ!" ఎంతో మెల్లగా, మధురంగా పిలుస్తోంది మాధవి.

నేను పలుకలేదు.

షికారుకో, పార్కుకో తీసుకుపొమ్మని చేరిందేమో! అంతకంటె పనేముంటుంది దానికి.

"ఇలా చూడు మమ్మీ!" మళ్ళీ పిలుస్తూ నా రెండు చెంపలకూ తన చిన్నారి చేతులు ఆన్చి బలవంతంగా తనవేపు త్రిప్పుకుంది.

"ఏమిటి?" చీకాకు పడుతూ అడిగాను. పరిష్కారం లేని సమస్యతో నేను బాధపడ్తూంటే దీని అర్థం పర్థంలేని గొడవ ఒకటీ మధ్యన!

"అటు చూడు మమ్మీ!" చంద్రుని దెసగా చూపుడు వేలుతో చూపుతోంది. "ఆకాశం పెద్ద బొట్టు పెట్టుకుంది కదు మమ్మీ!"

ఉలికిపడింది నా మనస్సు.

నా పరధ్యానం పరుగులెత్తి పటాపంచలైంది.

"కదు మమ్మీ!" రెట్టించింది మాధవి.

పరీక్షగా చూచాను!

నిర్మల నీలాకాశం!

అప్పుడే ఉదయించిన నిండు చంద్రుడు!

పసిమి మిళితమైన అరుణ రాగం విరజిమ్ముతూన్న పూర్ణ బింబం!

ఇన్నాళ్ళుగా నన్ను బాధిస్తూన్న సమస్యకు పరిష్కారం లభించినట్లయింది!

మాధవి పసిదైనా ఉపమానం చక్కగా, అందంగా చెప్పిందనిపించింది

ఒక ప్రత్యేకమైన పరిధిలో, ఒక రీతిలో ఆలోచించడం అలవాటైపోయిన మన తరం రచయిత్రీ, రచయితలవల్ల ఇక కవితలో క్రొత్త పోకడల నాశించడం అనవసరం. భవిష్యత్తులో ఈ పసివాళ్ళే పసిడి భావాలు వెదజల్లాలి!

"నువ్వు పెట్టుకొనే బొట్టులాగే వుంది మమ్మీ!" మాధవి ఇంకా వర్ణిస్తూనే వుంది.

"ఔనమ్మా! ఔను!" సంతోషంగా ముద్దుపెట్టుకొన్నాను.

తన మాటలు విని, తన భావానికి ఆమోదం వెలిబుచ్చడంతో మాధవికి ఎక్కడలేని సంతోషం వచ్చింది. కేరింతలు కొడ్తూ వెళ్ళిపోయింది ఆడుకోవడానికి.

సమస్యకైతే ఏదో పరిష్కారం లభించింది కాని, నా మనస్సుకు బాధోపశమనం కలుగలేదు.

అతిగా మన్నన లందుతూ మేడిపండులా బ్రతికే ఒక్కో ఉన్నతోద్యోగి కడకు లంచాల కారణంగా పదవీచ్యుతుడై విసర్జించబడిన చందాన - అత్యుత్తమమైన, అపురూపమైన, అసమానమైన కవితాపీఠంనుండి తొలగింపబడిన ఓ చందమామా - నీకు నా సానుభూతి !

—: o :—